

မိုးဆဝက်အေးထက် သိုက်

ရာသီဥတု အခြေအနေ အတော်ဆိုးရွာနေသော နေ့တစ်နေ့တွင်
မောင်စိုးသည် မေသော်တာကို ရည်းစားစကား သွားပြောသည်။
ဒီနေ့တွေ့၍ ဒီနေ့လိုက်ပြောခြင်းတော့ မဟုတ်။ ချောင်းနေတာတော့
တော်တော်ကြာပြီ။ မတော်မတရား ကြံစည်ဖို့ ချောင်းနေတာတော့
မဟုတ်ပါ။ ခုနဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်း ရည်းစားစကားပြောဖို့ပင် ဖြစ်၏။

အခုတော့ လက်ပူးလက်ကြပ်မိပြီ။ မိုးတွေသည်းကြီးမည်းကြီး
ရွာတဲ့နေ့မှာမှ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ရှေ့မှာ လက်ပူးလက်ကြပ် မိခြင်းဖြစ်၏။
မောင်စိုးလှမ်းကြည့် လိုက်တော့ မေသော်တာက လှေကားလေးမှာ
ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်ကာနေသည်။ ထီးလည်းပါပုံမရ။ ဒီအချိန်
အခွင့်ကောင်း ပဲဆိုတာ မောင်စိုးသိလိုက်သည်။ နောက်ဆုံး
ရည်းစားစကား ပြောတာကို မကျေနပ်ရင်တောင် ထွက်ပြေးလို့ရမယ့်
ပုံစံမရှိပေ။

“ရာသီဥတုက အခုဆို ကိုယ့်ဘက်ပါတယ်”

မောင်စိုး သီချင်းစာသားလေး တစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ရင်းမေသော်တာ
နားသို့ ချဉ်းကပ်လာ လိုက်သည်။

“အမေ . . .”

စကတည်းကမှားပြီ။	“မေ”	ဆိုတဲ့	တစ်လုံးကို
အဖျားဆွတ်ခေါ်လိုက်တာ“အ”		တစ်လုံးက	ဘယ်လိုလုပ်

ပိုသွားမှန်းမသိ။ ရင်တုန်ပြီး လျှာလိပ်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

မောင်စိုးခေါ်သံကြောင့် မေသော်တာ့ ခန္ဓာကိုယ် တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ လှည့်ကြည့်သည်။ မောင်စိုးကို တွေ့တော့ ဘီလူးသံပရာသီး စားသလို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မျက်နှာပျက်သွားကာ တစ်ဖက် ပြန်လှည့်သွား၏။

မောင်စိုးတို့က အဲဒီလို ပေါက်ပေါက် မြောက်မြောက်ရှိသည်။ သူကိုယ်သူလည်း သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာလေး ငယ်သွားသော် လည်း အလျှော့ပေးချင် ပုံတော့မရ။ မေသော်တာ့ ဘေးနားကျုံ့ကျုံ့လေး ဝင်ထိုင်ကာ ...

“မေရယ် ...ငါ့ကိုဆို အသားလွတ် ဘာလို့ မုန်တီးနေရတာ လဲဟင် . . .”

မေသော်တာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချကာ မိုးရေစက်တွေကို အကြောင်းမဲ့ ငေးကြည့်ကာနေ၏။

“ငါ့ကိုတွေ့ရင် ဘာလို့ရှောင်ရှောင် သွားရတာလဲဟင် အပြစ်ရှိလို့လား ...”

“ဟုတ်တယ်”

သူမ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး လှည့်ကာကြည့်၏။

“ဘာအပြစ်လဲဟင်”

“အခုလို ငါ့ကို လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာ အပြစ်ပေါ့ ...”

မောင်စိုး ခေါင်းကို ကုတ်သည်။

“ဒါ ...ဒါ အပြစ် မဟုတ်ပါဘူးဟာ ... အ ... အချစ်ပါ”

မေသော်တာက ခေါင်းကို ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းလို ခါရမ်း
ပစ်လိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး . . . အဲဒါ အပြစ် . . . ငါ့ဘဝမှာ အချစ်မရှိဘူး။ ငါ့ကို
လာချစ်တဲ့ လူတွေအားလုံး အပြစ်လုပ်တဲ့သူပဲ . . .”

မောင်စိုး မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။

“နင် . . . နင့်မှာ အချစ်မရှိဘူး ဟုတ်လား . . .”

မေသော်တာက ခပ်ဆတ်ဆတ် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဟုတ်တယ် . . . မရှိဘူး . . .”

မောင်စိုး မေသော်တာကို
ပြုံးကြောင်ကြောင်နဲ့အချိန်တော်တော်များများ ငေးကြည့်နေပြီးမှ

“ငါ.. ငါ နင့်ကိုနားမလည်တော့ဘူး. . . .”

“ဘာကိုလဲ”

“နင့်မှာ အချစ်မရှိဘူး ဆိုတာကိုပေါ့ . . . အဲဒီလိုတော့ ဟုတ်နိုင်မယ်
မထင်ပါဘူး၊ တကယ်ချစ်တဲ့လူ မတွေ့သေးလို့ နေမှာပါ”

မေသော်တာက မောင်စိုးစကားကြောင့် စူးစူးရဲရဲစိုက်ကာ
ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်ကလည်း တည်တည်တန့်တန့် ရှိလှ၏။

ထို့နောက်

“ငါက ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်လို့မရဘူး . . . ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း
အိမ်ထောင်ပြုလို့ မရဘူး . . .”

“ဟန် . . .”

မောင်စိုး ငေးကြည့်နေသည်။ မေသော်တာက သက်ပြင်းကိုချသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . နင် မယုံဘူးလား . . . ”

မောင်စိုးပြုံးကြောင်ကြောင် ကြည့်နေရင်းမှ ခေါင်းကို
ဖြည်းဖြည်းချင်း ခါပြု၏။ မေသော်တာက စကားကို ဆက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ငါက သိုက်ကလာတာ . . . ”

“ဟေ ”

မောင်စိုးမျက်လုံးသည် ပြုံးသထက် ပိုပြုံးသွားလေသည်။

“နင် . . . အိမ် . . . အိမ်က လာတာ မဟုတ်ဘူးလား ”

မေသော်တာ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ကြည့်ကာ

“နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ . . . ဒီကို အိမ်က မလာလို့
ဘယ်ကလာရမှာလဲ ”

“ဟင် . . . နင်ဘဲ ပြောတော့ သိုက်ကဆို ”

ဇာတ်လမ်းကတော့ စရှုပ်ပြီ။ မေသော်တာ ခေါင်းကို ကုတ်၏။
မောင်စိုးကတော့ “သိုက်” နဲ့ “အိမ်” ကွာခြားမှုကို စဉ်းစားနေသည်။
မေသော်တာတို့က “ငှက်မျိုးငှက်နွယ်” တွေများ
ဖြစ်နေမလားဆိုပြီးတောင် တွေးနေလိုက်လေသည်။

“အရူးရဲ့ . . . သိုက်ဆိုတာ အခု ငါနေနေတဲ့ နေရာကို ပြောတာ
မဟုတ်ဘူး . . . အရင်ဘဝက ငါနေတဲ့ နေရာကို ပြောတာ ”

“ဒါ ဒါဆို နင်က အရင်ဘဝတုန်းက ငှက်ပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

မေသော်တာ စိတ်ပျက်သွားသည်။ မောင်စိုး သူ့ကို
နောက်နေတာလားဆိုပြီးတောင် အကဲခတ်လိုက်သေး၏။ မောင်စိုးပုံက

နောက်နေတာနဲ့ မတူ။ တကယ်မသိလို့ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတဲ့ရုပ်ပင်။

မေသော်တာ သက်ပြင်းကိုချသည်။

“နင်မသိရင် မြဲမြဲမှတ်ထား။ သိုက်ဆိုတာ နင်သိတဲ့ ငှက်သိုက်မဟုတ်ဘူး ငတုံးရဲ့ နဂါးသိုက်တို့၊ ဥစ္စာသိုက်တို့ကိုပြောတာ။ အဲဒီကနေ ငါတို့လို လူမျိုးတွေက လူ့ပြည်ကို ခဏအလည်လာတာ။ ပြီးရင် ပြန်သွားရမှာ . . .”

ဒီတစ်ခါငြိမ်ကျသွားတာက မောင်စိုးပင်ဖြစ်သည်။ နည်းနည်း ဇာတ်ရည်လည်သွား ဟန်လည်းရှိသည်။ သူတို့ တိုက်ခန်းအပေါ်ထပ်က အပျိုကြီး မခင်တုတ်လည်း သိုက်ကလာတာဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူပြောသံ တော့ကြားဖူး၏။ မနက်ဖြန်ဘဲ သူ့ကိုသိုက်ကလာ ခေါ်တော့မလိုလို၊ မွေးနေ့၊ မွေးရက် တစ်ထပ်တည်း ကျတဲ့နေ့မှာပဲ အရင်ဘဝက မောင်ဘုရားက စီးတော်ကျားနဲ့ လာပင့်တော့မလိုလို ပြောလာသည်မှာ ကြာပြီ။ သူသိသလောက် (၁၀) နှစ်လောက်ရှိပြီ ထင်သည်။ သို့သော် မောင်တော်ဘုရားပဲ မေ့နေတာလား။ မခင်တုတ် ကိုယ်တိုင်ကပဲ သိုက်ကို သွားဖို့ လမ်းစရိတ်မရှိတော့ တာလားတော့ မပြောတတ်။ အခုအချိန်ထိ မပြန်ရသေး

“ဟဲ့ . . . နင် ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ . . . မယုံလို့လား . . .”

“အဲ . . . ဟို . . . မဟုတ်ပါဘူးဟာ . . . မကြုံဘူးလို့ပေါ့ . . . ကြား . . . ကြားတော့ ကြားဘူးတယ်ဟ . . . အဲဒါ တကယ်ရှိလား”

“ရှိတာပေါ့ . . . မယုံရင် ငါ့ကိုကြည့်လေ . . .”

မောင်စိုး မေသော်တာကို သေသေချာချာကြည့်သည်။

သိုက်ကလာတဲ့ လူနဲ့ ရိုးရိုးလူနဲ့ ဘာမှမထူးခြားလှ။
စပယ်ယာပတ်စ်တွေ၊ အပိုပစ္စည်းတွေလည်း ပါမလာခဲ့ပေ။

မောင်စိုးဘက်က မထူးခြားသော်လည်း မေသော်တာဘက်က
စူးရဲလှသော မောင်စိုးအကြည့်ကြောင့် မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်
ဖြစ်လာလေသည်။

“အဲဒီလောက်ကြီး မကြည့်နဲ့လေဟာ . . . ငါမနေတတ်ဘူး . . .”

မောင်စိုး . . . အဲဒီတော့မှ အသိဝင်သွားကာ . . .

“ဆော . . . ဆောတီးဟာ . . . ငါက ဘာများ ထူးခြားသလည်းလို့
ကြည့်တာပါ”

“အဲဒီလိုကြီးတော့ ထူးခြားမလားဟဲ့ . . . ဒါပေမယ့်
သာမန်လူတွေနဲ့တော့ မတူဘူးပေါ့ ”

“ဘာမတူတာလဲ . . .”

“ငါတို့ကျတော့ သူတို့ကို ပေးခဲ့တဲ့ ကတိပြည့်ရင် ပြန်ရမှာ”

“ဘာ . . . ဘာကတိလဲ ဟင် . . .”

မေသော်တာက အသက်တဝကြီး ရှူပြီး သက်ပြင်းကို
ခပ်မြန်မြန်ချကာ

“ငါတို့ သိုက်ကဆွေတော်မျိုးတော်တွေကို ဘယ်နေ့၊ ဘယ်ရက်၊
ဘယ်အသက်ပြည့်ရင် ပြန်လာပါမယ် လို့ ပြောခဲ့ရတယ်။
ကတိပေးခဲ့ရတယ် . . . အဲဒီရက်ပြည့်ရက် ပြန်ရရော”

မောင်စိုးက စိတ်ဝင်တစားနှင့် . . .

“မပြန်ရင်ကော . . .”

“မပြန်ရင် လာခေါ်ရောဟ . . .”

မောင်စိုးက ပေါင်ကို ဖျန်းခနဲ တစ်ချက်ပုတ်လိုက်တာ . . .

“ဒါလေးများဟာ . . . ပုန်းနေလိုက်ပေါ့ . . . မတွေ့ရင် သူတို့ပြန်သွားမှာပေါ့ . . .”

မေသော်တာက မောင်စိုးကို လှမ်းရိုက်ဟန်တစ်ချက် ရွယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရယ်ချင်စိတ်ကို မအောင့်နိုင်တော့ပဲ စစ်ခနဲတစ်ချက် ရယ်လိုက်ကာ . . .

“သေလိုက်ပါလား ကောင်စုတ် . . . အဲဒါမျိုးက ပုန်းလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ . . . သူတို့မှာ နတ်မျက်စိရှိတယ်ဟဲ့ . . .”

မောင်စိုး စိတ်ညစ်သွားသည်။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ သိုက်ပဲဟု ရေရွတ်မိ၏။ နောက်မှ တစ်ခုသတိရသွားကာ . . .

“နေပါဦး . . . နင်က သိုက်ကလာတယ်ပဲ ထားပါတော့ . . . ဘာလို့ ရည်းစားထားလို့ မရတာလဲ . . . ဘာဆိုင်လို့လဲ . . .”

မေသော်တာက ခေါင်းကိုခါပြကာ . . .

“သူတို့က မကြိုက်ဘူးဟ”

“ဟာ . . . သူတို့ မကြိုက်လည်းနေပေါ့ နင်ကြိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“မရဘူးဟ . . . ငါက အိမ်ထောင်ပြုခွင့်မရှိဘူးတဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါ့မှာ ယောက်ျားရှိတယ်”

“ဟေ . . .”

မောင်စိုး မျက်လုံးသည် မီးကွက်တစ်ကောင်လောက်
ပြူးထွက်သွားကာ ...

“ငါ . . . ငါက နင့် . . . နင့်ကို အပျိုထင်နေတာ . . . နင်က
ယောက်ျားနဲ့ ဟုတ်လား . . . ပြောတော့ ရည်းစားတောင် မထားရဘူးဆို .
. . လက်စသတ်တော့ နင်က အပျိုမှမဟုတ်တာ ”

မေသော်တာ မျက်နှာရဲခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ရှက်လွန်းလို့
ဘယ်ကစပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။
တော်တော် လေးကြာတော့မှ မောင်စိုးလက်မောင်းကို လွယ်အိတ်နဲ့
အားရပါးရပိတ်ရိုက်ပစ်လိုက်ကာ ...

“သေနာ . . . မသာ . . . ငါက ဒီဘဝကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့ . . .
အရင်ဘဝဟောင်းက ယောက်ျားကို ပြောတာ . . . အခုဘဝမှာ
အပျိုစစ်စစ် ... ”

မောင်စိုးက လွယ်အိတ်ကို လက်နဲ့ကာနိုင်သလောက် လိုက်ကာရင်း
...

“မသိလို့ပါဟာ . . . ငါက ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘဝတွေ လွဲကုန်လို့ပါ
. . . မရိုက်ပါနဲ့ . . . နာတယ်”

မေသော်တာ ရိုက်နေရင်းမှ မောသွားဟန်နဲ့ ရပ်လိုက်သည်။
ပြီးတော့ မောင်စိုးကို မျက်စောင်းလှဲကာ ထိုးကာ ...

“ငါသွားတော့မယ် . . . နင် ငါ့နောက်ကလိုက်မလာနဲ့ . . . ငါ
မကြိုက်ဘူး”

မောင်စိုး ပြူးဖြူလုပ်လိုက်ကာ ...

“နင် မကြိုက်တာလား . . . နင့်အရင်ဘဝက ယောက်ျားက

မကြိုက်တာလား . . . ”

“နှစ်ယောက်စလုံး မကြိုက်တာ သိပလား . . . ”

ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး ပြောကာထွက်သွားလေတော့သည်။

မိုးကလည်း တိတ်သွားပြီမို့ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ရှေ့တွင် မိုးခိုသူတွေ တော်တော်ပါးသွားပြီ။ လှည့်ထွက်သွားသော မေသော်တာကိုငေးကာ မောင်စိုး သက်ပြင်းကိုချ၏။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်များသည် သိုက်ဆိုသော အရာတစ်ခုအောက်မှာ ကွဲအက်ကြွေသွားခဲ့ပြီ။ အခွင့်အရေးတွေအားလုံး မေသော်တာရဲ့ အရင်ဘဝက ယောက်ျားကြောင့် ဝေးကွာခဲ့ရပြီ။ ဒီဘဝမှာ ကံကောင်းထောက်မပြီး မေသော်တာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရရင်တောင် ပထမယောက်ျား မဖြစ်နိုင်တော့။ နေရင်းထိုင်ရင်း ဒီဘဝမှာ လက်သည်မပေါ်ဘဲ လင်အငယ်အနှောင်း ဘဝ ရောက်ရမည့် ကိန်းဆိုက်နေသည်။

မောင်စိုး တွေးလိုက်ရင်း ပြုံးလိုက်မိ၏။

သူ့ဘာသာသူ ဘယ်လောက်ငယ်တဲ့ လင်ဘဝပဲ ရောက်ရောက် မေသော်တာကိုတော့ ချစ်ရလိမ့်မည်။ သူ့အချစ်သည် သိုက်ကလာရုံမကလို့ အင်္ဂါဂြိုဟ်ကပဲ ဆင်းလာပါစေ ချစ်ရမှာပဲ ဖြစ်၏။

ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ သူ့ရင်ထဲက နှလုံးသား အသိုက်လေးမှာ မေသော်တာဆိုတဲ့ သိုက်ဘုရင်မလေး တစ်ယောက်သာ ရှိလို့ပဲဖြစ်ပါတော့သည်။

သိုက်မမလေးကတော့ သူ့နဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ သွားပါတော့သည်။

“မေသော်တာကို သိုက်ကြိုးဖြတ်ပေးရမယ်”

“ဘာ”

“ဒီကိစ္စက မဖြတ်လို့မရဘူးကွ”

လင်းနိုင်ဦးကို မောင်စိုး မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ကြည့်ကာ

“ဖြတ်ရင် နာလားဟင်”

“ခွီးမှဘဲ . . . နာမလားကွ . . . မမြင်ရတဲ့ ကြိုးကို ဖြတ်တာပဲ”

မောင်စိုး တစ်ချက်တော့ တွေဝေသွား၏။ သိုက်ကြိုးဆိုတာ ဘယ်လို ကြိုးအမျိုးအစား မှန်းမသိပေ။ မမြင်ရတော့လည်း ခက်သည်။ ခိုင်ခန့်မှုအတိုင်းအတာကိုလည်း သူမမျှော်မှန်းတတ်။

“အဲဒီ ကြိုးကို မင်းဖြတ်တတ်လား”

“ငါတော့ ဘယ်ဖြတ်တတ်မလဲကွ ဆရာတွေကို ဖြတ်ခိုင်းရမှာပေါ့”

မောင်စိုး အလန့်တကြားနှင့် . . .

“ဟာ ဆရာတွေကိုတော့ သွားမပြောရဲပါဘူး သမိုင်းဆရာဦးအောင်တင့်ဆို ငါ့ကိုသိပ်ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး”

လင်းနိုင်ဦး အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းတော်တော် နောက်သွား၏။ ပြီးမှသူ့နဖူးသူရိုက်ကာ . . .

“ငါတို့ကို စာသင်ပေးတဲ့ ဆရာတွေကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ငတုံးရဲ့
... အကြားအမြင်ဆရာတွေ၊ သိုက်ဆရာတွေဆီမှာ သွားဖြတ်ရမှာ ...
အဲဒီဘက်မှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတွေရှိတယ် ... အဲဒါကိုပြောတာ”

မောင်စိုး သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ...

“တော်သေးတာပေါ့ကွငါက တက္ကသိုလ်က
ဆရာတွေအောက်မေ့လို့ ...”

လင်းနိုင်ဦးက မောင်စိုးစကားကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ ရုပ်တည်နဲ့
အဝေးကို ငေးနေသည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းကိုချပြီး ခေါင်းကိုခါသည်။
ထို့နောက် အလယ်မှာချထားတဲ့ စီးကရက်ကို ကောက်ခဲလိုက်ကာ
မီးညှိပြီး ဖွာလိုက်၍ ...

“မင်းကို သူက ဘယ်ကလို့ ပြောလိုက်လဲ ...”

မောင်စိုး နားမလည်နိုင်တဲ့ မျက်နှာနဲ့ ...

“ဘာကိုလဲ ...”

“သူ့ရဲ့ သိုက်ကိုပြောတာ ...”

မောင်စိုး တော်တော်လေးကြာအောင် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ...

“ငါ ... ငါတော့ အတိအကျ မသိဘူးကွ ... နဂါးသိုက်ကဆိုလား . .
.ဘာလားပဲ ...”

လင်းနိုင်ဦးက ခေါင်းကို တညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး ...

“အင်း ... ဗိုလ်တထောင်က ဖြစ်နိုင်တယ် ...”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာ လုပ်တော့မယ် . . . မေသော်တာက
သုဝဏ္ဏမှာနေတာကွ ...”

လင်းနိုင်ဦး စိတ်ပျက်သွားသည်။ မရှင်းပြရင်လည်း ဒီငှက်က နားလည်မှာမဟုတ်၍ ရှင်းပြလိုက်ရသည်။

“ဗိုလ်တထောင်ဆိုတာ ဘုရားကို ပြောတာကွ . . . သူနေတဲ့နေရာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး . . . သိပ်လား . . . အဲဒီလို နဂါးသိုက်ကလာ တဲ့ လူတွေဆို ဗိုလ်တထောင်သိုက် အဆက်အနွယ်တွေများတယ် . . . မင်းမယုံမရှိနဲ့ ငါပြောတာယုံ . . .”

“နေစမ်းပါဦး . . . မင်းက ဒီကစွတွေ သိနေရအောင် မင်းက အဲဒီသိုက်ကို ရောက်ဖူးလို့လား . . .”

လင်းနိုင်ဦးက ခေါင်းခါကာ . . .

“ရောက်တော့ ဘယ်ရောက်ဖူးမလဲ . . . ဒါပေမယ့် အတွေ့အကြုံ ရှိတယ်လေ . . . ငါ့အဒေါ်တစ်ယောက်ဆို သိုက်ကလာတာကွသိလား . . . ဒါပေမယ့် သူက သိုက်ကြိုးဖြတ်ထားတယ် . . .”

“ဟုတ်လား . . . ဒါနဲ့ သူတို့သိုက်က လာတဲ့လူတွေဆို အိမ်ထောင်ပြုလို့ မရဘူးလို့ ဟုတ်လား . . .”

လင်းနိုင်ဦးက ပြုံးတုံ့တုံ့ လုပ်ကာ ခေါင်းခါပြရင်း . . .

“ငါ့အဒေါ်ဆို ယူထားတာပဲ . . . ကလေးတောင်နှစ်ယောက်ရှိတယ် . . .”

“ဟေ . . . အဲ . . . အဲဒါဆို သူ့ဆွေတော်မျိုးတော်တွေက ဘာမှမလုပ်ဘူးလား . . .”

“ဘယ်လုပ်နိုင်မလဲကွ သိုက်ကြိုးဖြတ်ထားပါတယ်ဆိုမှ . . .”

မောင်စိုး ရင်တစ်ချက် ခုန်သွားသည်။ တော်တော်လည်း

ပျော်သွားပုံရလေသည်။

“အဲ . . . အဲဒါဆို သိုက်ကြိုးဖြတ်ရင် ရပြီပေါ့ . . . ”

“အေး . . . ”

လင်းနိုင်ဦးက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်ပြောကာ လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံသောက်လိုက်၏။ မောင်စိုး မျက်နှာပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး ဖြစ်သွားပြီးမှ လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးခိုက်ကာ . . .

“ငါ မရမက ဖြတ်ပစ်မယ် . . . ”

မောင်စိုးကို လင်းနိုင်ဦး အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ . . . ရထောင့်ရခဲယောက်ျား ဘဝလေးကို . . . ”

“ဟာ . . . ဘာပြောတာလဲ . . . ငါက သိုက်ကြိုးကိုပြောတာ”

“တော်သေးတာပေါ့ . . . ”

လင်းနိုင်ဦးက သက်ပြင်းကိုချရင်း ဆေးလိပ်တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ပြီးမှ . . .

“မင်းဖြတ်ချင်းတိုင်း ဖြတ်လို့ရပါ့မလား
ကာယကံရှင်ဆန္ဒကလည်း ရှိသေးတယ် . . . ဒီကိစ္စမှာ မေသော်တာ့ ဆန္ဒကအဓိကကွ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ . . . ငါ့သူ့ကို စည်းရုံးကြည့်မယ် . . . ”

“အဲဒါတော့ မင်းသဘောပဲလေ . . . သူ့ဘက်က မီးစိမ်းပြရင်သာ ငါ့ဘက်ကို သံချောင်းခေါက်လိုက်၊ ငါ့အဒေါ်ကို ဖြတ်ပေးတဲ့ ဆရာဆီမှာ အပ်ပေးမယ် ”

“အိုကေ . . . ကျေးဇူးပဲ . . . သူငယ်ချင်း . . . ”

မောင်စိုး အခုမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်သွားနိုင်ပြီ
မေသော်တာကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ စည်းရုံးမည်ဟုလည်း တွက်ထား၏။
သိုက်ကြိုးမကလို့ စတီးကြိုးပဲဖြစ်ဖြစ် မရရတဲ့နည်းနဲ့ ဖြတ်ပစ်မည်ဟု
တေးထားလိုက်ပါတော့သည်။

*